

det være mig tilladt endnu at gjøre en ganske kort Bemærkning i Anledning af det 2det Stykke af Paragraphen, hvor der er Tale om, at de modtagne Gjenstande skulle befordres paa den hurtigste og hensigtsmæssigste Maade. Jeg fremførte ved 1ste Behandling af denne Sag en speciel Anke over, at dette ikke altid iagttoges, navnlig ikke hvad Brevbefordringen imellem Sjælland og Svendborg angik. Jeg havde ved denne min Anke ikke til Hensigt at sigte noget Postcontoir for nogen Forsømmelse, og jeg bemærkede da ogsaa udtrykkelig dette. Jeg har senere søgt nærmere Oplysninger om Grunden til den mindre heldige Maade, hvorpaa den omtalte Brevbefordring er ordnet, og jeg troer nu at kunne sige, at den ligger i den Omstændighed, at den Diligence, der fører Posten fra Nyborg til Svendborg, afgaaer paa en bestemt Tid saa kort efter den regulære Ankomsttid af Jernbanetoget dertil, at Breve, der ankomme med dette, undertiden maae sendes tilbage til Odense. Jeg skal naturligtviis iøvrigt ikke her udbrede mig videre om det nævnte Punkt. — Til § 11 er der af Udvalget stillet et Forslag, som gaaer ud paa, at Bestemmelsen om, at „Enhver er pligtig til at vige afveien for Befordringer, hvormed Post fremføres“, skal forandres derhen, at „enhver Kjørende er pligtig til at vige Halvdelen af Vognsporet for Befordringer, hvormed Post fremføres“. Denne Forandring, tilsigter egentlig at slaae den Regel, som gjælder for almindelig Kjørsel paa Landeveiene, fast ogsaa ligeoverfor Postbefordringerne. Som bekjendt, er der i den tidligere Lovgivning, navnlig i Forordningen af 13de December 1793 § 89, brugt et lignende Udtryk, nemlig at Enhver bør vige af Veien for Posten og Postillonerne, naar disse blæse i deres Horn, og det hedder ligeledes i Forordningen af 27de Januar 1804, at Alle og Enhver skulle være pligtige til at vige af Veien for Postkarle, naar disse i en Afstand af 20—30 Skridt blæse i Posthornet. Men dersom denne Bestemmelse skulde forstaaes saaledes, at, naar en Mand kjørte paa Midten af Veien, og en Postvogn mødte ham ogsaa paa Midten af Veien, han da skulde kjøre heelt ud af Sporet, saa vilde

det, efterhaanden som flere mindre Landeveie, der ikke have en større Brede end imellem 9 og 12 Alen befares af Poster, under visse Forhold blive ikke saa ganske let at opfylde denne Bestemmelse. Udvalget har troet, at det maatte være tilstræffeligt for Postvæsenet at kunne stille den samme Forbring til dem, som Postvognene møde paa Veiene, som alle andre Befordringer have Ret til at stille overfor dem, de møde. At der i Endringsforslaget er valgt Udtrykket „enhver Kjørende“ istedetfor Lovforslagets Udtryk: „Enhver“, er grundet i, at man har meent, at der ikke behøvedes nogen Bestemmelse for gaaende og ridende Personer, da Vognene nok skulle vide at bringe dem til at vige af Veien, uden at der gaves noget Lovbud i saa Henseende.

Til § 12 er der af Udvalget stillet Forslag om at give dens første Stykke en anden Redaction, hvorved deels Brevfort stilles aldeles ved Siden af almindelige Breve, deels Porto for almindelige, ikke forud frigjorte Breve til eller fra Statsmyndigheder efter de nærmere Bestemmelser, som Finansministeren derom fastsætter, sættes til 4 Sk., hvorefter altsaa den dobbelte Porto, som ellers erlægges for ikke frigjorte Breve, ikke vil finde Anvendelse paa saadanne Breve til og fra Statsmyndigheder. Det vil i saa Henseende erindres, at der fra det ærede 9de kongevalgte Medlem (Fischer) under 2den Behandling fremkom en Henstilling til den høitærede Finansminister, der gik i denne Retning. Udvalget har nu maattet erkjende, at Vedtagelsen af et saadant Forslag i en ikke uvæsentlig Grad vilde lette Banffelighederne ved at ophæve Portofriheden. En Bestemmelse af lignende Indhold er ogsaa gjældende f. Ex. i den preussiske Lovgivning, hvor den saakaldte „Zuschlagsporto“, det vil sige den dobbelte Porto, som betales for ikke frigjorte Breve til og fra Private, ikke finder Anvendelse paa Breve til og fra Statsmyndigheder. Den væsentligste Grund for Udvalget til at stille Forslaget under Nr. 5 har saaledes, som sagt været den, at dets Vedtagelse vilde lette Bestemmelserne med Hensyn til Portofriheden. Men Forslaget har iøvrigt ogsaa Betydning med Hensyn til et andet Forslag, som er stillet af Udvalget, nem-